

Z nórskeho originálu Maja Lunde: VINDMAKEREN,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Kagge Forlag AS, Oslo 2023,
preložila Zuzana Bátorová Vahančíková.
Vyšlo vo Vydavateľstve TATRAN, Bratislava 2024 ako 5459. publikácia.
Vydanie I.

Knižnú väzbu podľa pôvodného návrhu spracoval Peter Zentko.
Zodpovedná redaktorka Eva Melichárková
Jazykové redaktorky Eva Mládeková, Zuzana Šulajová
Technický redaktor Peter Zentko
Sadzba Peter Zentko
Vytlačil FINIDR, s.r.o., Český Těšín.

www.slovtatran.sk

:: knihy pre **hodnotnejší** život

NORLA
NORWEGIAN LITERATURE ABROAD

This translation has been published with the financial support of NORLA.

All rights reserved.

Published in agreement with Oslo Literary Agency in conjunction with Livia Stoia Literary Agency.

Text © Maja Lunde 2023

Illustrations © Lisa Aisato 2023

Translation © Zuzana Bátorová Vahančíková 2024

Slovak edition © Vydavateľstvo TATRAN 2024

ISBN 978-80-222-1530-5

KAPITOLA I

... ako mi na šnúrke okolo krku visel štítok

Z rána na železničnej stanici si najlepšie pamätám zvuky. Stál som spolu s mamou a ockom na peróne vedľa vlaku, pripraveného na odchod. Okolo nás sa hemžili stovky ľudí, ich hlasná vrava sa odrážala od stropu vysoko nado mnou. Počul som vzrušené hlasy detí, čo sa chystali odcestovať. Vnímal som napäté hlasy rodičov, ktorí pripomínali deťom, aby nezabudli jesť zeleninu a umývať si zuby. Hlasy však boli predovšetkým smutné. Patrili rodičom, ktorí posielali svoje deti na celé leto preč, a deťom, ktoré sa obávali, že večer si budú líhať do postele bez objatia, že budú spať samy a vlastne budú po prvý raz v živote bez rodiny.

Zahľadel som sa na štítok, čo mi visel na šnúrke okolo krku. Stálo na ňom moje celé meno, Tobias Whim, bola tam moja adresa v meste, adresa pochmúrneho bytu, kde sme bývali po tom, keď náš ozajstný domov zmizol. A stálo tam aj to, kam mám namierené.

„Værland,“ prečítal som rodičom. „Kde to je?“

„Netuším,“ priznala mama. „Ale znie to ako zábavný park.“

Zjavne sa snažila žartovať, pretože z nej vyšiel zvláštny polohlasný zvuk, ktorý mal predstavovať smiech.

Potom sme stíchli. Neodvážil som sa pozrieť na ocka a už vôbec som si netrúfol pozrieť na mamu, bol som si totiž istý, že obaja majú slzy v očiach, a keby som to uvidel, začal by som plakať aj ja. Nechcel som odísť. Stráviť dlhé dva mesiace ďaleko od mamy a ocka – nie, na to som vonkoncom nemal chuť.

Nemohol som to však povedať nahlas, pretože som vedel, že odísť musím. Počul som, ako sa mama s ockom často večer zhovárali o peniazoch, keď si mysleli, že už spím. Videl som, ako šetria jedlom a dávajú mi posledný kúsok chleba, čo sme mali, hoci mi neušlo, že im v žalúdkoch škvrka od hladu.

„Værland,“ vrátil som sa napokon radšej k svojmu štítku. „Iste tam bude fajn.“

Pretože na vidieku zjavne mali jedlo napriek tomu, že bola vojna. Zeleninu z polí, lesné plody z lesa a ryby z mora.

Mama ma pohladila po líci.

„Takže dúfam, že domov sa vrátiš s poriadne zaguľatenými lícami. Som si istá, že zažiješ najkrajšie leto v živote.“

Ocko prikývol. „Aj ja by som najradšej išiel do Værlandu, keby som mohol, každý deň by som sa tam do sýtosti najedol, kým tu strávim celé leto prácou v ruinách.“

„Mhm,“ súhlasil som.

„Ale možno...“ dodal ocko, „... možno sa nám podarí znovu postaviť základy a prvé poschodie domu, kým sa vrátiš.“

„Aspoň základy,“ spresnila mama. „Také veci trvajú dlho.“

Na chvíľu sme zmĺkli.

„Si v pohode, Tobias?“ opýtal sa ma ocko nakoniec.

„Ale hej,“ odvetil som.

„Často myslíš na to, čo sa v tú noc stalo?“ spýtala sa mama.

„Ktorú noc?“ zatváril som sa nechápavo, hoci som veľmi dobre vedel, o čom hovorí.

Mama ma pohladkala po líci a viac už nič nepovedala. Svrbeli ma nohy, nechápal som, načo to teraz vyťahuje, prečo chce, aby sme sa stále rozprávali o Bielej noci. Rozprávanie absolútne nepomáha, pomáha len snaha zabudnúť.

Nemyslieť na to, nehovoriť o tom.

Mama sa ma, našťastie, už nič nespýtala a namiesto toho strčila ruky do tašky.

„Takmer som zabudla,“ povedala. „Veď som ti chcela dať toto.“

Podala mi štyri hrubé knihy.

„Fíha,“ prekvapene som po nich preletel pohľadom. Obálky boli posiate drakmi a škriatkami a všetky mali dobrodružné názvy.

„Napadlo mi, že na vidieku určite budeš mať čas na čítanie,“ usmiala sa mama. „Tak ako kedysi.“

„Áno,“ prikývol som. „Je to možné.“

Kedysi som dokázal otvoriť knihu a zahľbiť sa do nej na celý deň, stratiť sa v príbehu, žiť v inej dobe a zažívať neuveriteľné dobrodružstvá. Ale teraz sa to už nestávalo, jednoducho mi to viac nešlo. Aj naďalej som vedel čítať, dokonca rýchlejšie ako predtým, o to nešlo, ale slová v knihách zostali len slovami, len nudnými vetami, bol to len tuš na papieri, nespájali sa do príbehov. Teraz existuje len jediný príbeh, príbeh o vojne. Najmä ten o Bielej noci.

Knihy som vsunul hlboko do batoha, čo stál pri mne, trochu som ho nadvihol a všimol som si, že ešte viac oťažel.

„Ten pán, čo pracuje v knižnici, mi povedal, že pre jedenástročného chlapca sú ako stvorené,“ doložila mama.

„Fajn,“ skonštatoval som. „Tak teda ďakujem.“

Pozrel som sa na veľké hodiny na stene, do odchodu vlaku zostávali už len dve minúty. Vrava okolo mňa stíchla, teraz sa ľudia objímali, bozkávali a jeden druhého stískali v snahe zakryť, že plačú.

„Aj ja pre teba niečo mám,“ povedal ocko.

A vzápätí vytiahol zo svojej tašky ďalšiu knihu.

„Môžeš si do nej zapisovať všetko, čo zažiješ,“ vysvetľoval ocko a zalistoval stránkami. Všetky boli prázdne. „Možno by si tam mohol písať aj niečo iné, máš predsa výbornú fantáziu.“

„Hej,“ súhlasil som. „Dobre.“

Vzal som knihu, vtlačil som ju na dno batoha vedľa ďalších štyroch a pomyslel som si, že tých päť kníh tam pravdepodobne zostane ležať až do konca leta.

Vtom sa ozvalo zapískanie.

Mama s ockom sa na mňa naraz vrhli a silno si ma k sebe privinuli. Zavrel som oči a zacítil som vôňu maminých vlasov a ockovej bundy. Ich oblečenie čímisi jemne voňalo, nenachádzal som pre to iné slovo ako *domov*.

„Maj sa pekne, chlapček môj,“ lúčila sa mama. „Dávaj na seba pozor.“

„Ahojte,“ zašepkal som.

Už som sa na nich nepozrel, schytil som svoj priťažký batoh a náhlivo som nastúpil do vlaku.

... ako Oskar s Ellou robili hrozný hluk

Našiel som si miesto pri okne v zadnej časti vozňa, veľký batoh som položil na sedadlo vedľa seba a dúfal som, že nikto nebude chcieť, aby som ho odtiaľ dal preč. Vagón sa onedlho zaplnil džavotajúcimi deťmi, ale ja som sa na ne nepozeral, hľadel som iba von.

Vlak sa pohol a na peróne som na okamih zbadal svojich rodičov, obaja mi mávali celým telom. Potom sa stratili. Šklblo mi v nohách, mal som chuť vstať, priskočiť k záchrannej brzde na stene a z celej sily ju zatahnuť. Chcel som zakričať na sprievodcu, aby ma okamžite vysadil, veď toto všetko, že by som mal od mamy a ocka odcestovať a znova ich uvidieť až na konci augusta, je úplný nezmysel!

Zostal som však sedieť. Pretože zatahnuť záchrannú brzdú by nepomohlo. Mali sme namierené na vidiek, všetci spoločne, rozhodli o tom dospelí, a tak to jednoducho malo byť. Moja mama si dokonca myslela, že zažijem najlepšie leto svojho života. Bola dospelá a istotne vedela, o čom hovorí, musel som jej teda dôverovať.

Neprestajne som sa díval z okna. Okolo nás uháňalo mesto. Dom za domom, ulice, námestia a parky.

Toto je moje mesto, pomyslel som si. Ale nebola to príjemná myšlienka. Pretože mesto nevyzeralo tak, ako by malo, tak, ako vyzeralo kedysi.

Vojna, čo vyčíňala v mojej krajine, sa skončila, ale všade som videl obrovské jazvy, čo zanechala. Moje mesto bolo plné dier a kráterov. Vo fontáne v parku nebola voda, v kvetinových záhonoch rástla len žihľava. Prechádzali sme krajinou zničených budov, všade boli hromady tehál, občas som zazrel polovicu bytu, prevrátenu stoličku, trčiacu na okraji čohosi, čo bol kedysi dom, kuchyňa, z ktorej polovica chýbala, šálku zabudnutú na stole, obhorené záclony, schody, čo nikam neviedli. Všade bol prach, príšerný prach, a zahaloval domy aj stromy, ulice aj ľudí ako hrubý drsný koberec. A niekedy, keď sa zdvihol, pretože okolo prechádzalo auto alebo ulicami fúkal vietor, pripomenul mi dym zo strelného prachu.

Áno, mama asi mala pravdu. Leto by sa naozaj mohlo vydarit'. Nebudem si každý večer líhať s orchestrom v žalúdku, čo kvíli od hladu, a oddýchnem si od mesta, od všetkého zničeného a strašného, čo mi neustále pripomína vojnu. Ocko mi vravel, že vojna zasiahla celú krajinu, ale naše mesto bolo postihnuté najviac. Tak to vraj vo vojne často chodí. Útoky a bombardovanie miera najmä na mestá. Hej, na vidieku som nechcel myslieť na vojnu a už vôbec nie na Bielu noc.

Znova som vzal do ruky svoj štítok a hore nohami som ho prečítal: Værland.

To predsa musím zvládnuť, pomyslel som si.

Dvere za mnou sa odrazu roztvorili a vošli dve deti, dievča a chlapec. Chlapec bol asi v mojom veku, no dievča bolo o trochu mladšie. Obaja mali rovnaké tmavé kučeravé vlasy a prenikavo žiariace oči.

„Rytierka Ella!“ zakričal chlapec na dievča, šermujúc pred sebou zloženým dáždnikom a takmer pri tom zoťal niekoľko hláv. „Len sa pozri! Nie je tu jediné miesto, kam by sme si mohli zložiť naše unavené rytierske zadky!“

„Veď môžeme aj stáť, rytier Oskar,“ odvetilo dievča, ktoré sa zjavne volalo Ella. „Môžeme stáť, kým neumrieme od hladu!“

Vyplazila jazyk, zachrčala a vzápätí sa zvalila do uličky. Mŕtva.

„Ach, nie, moja drahá rytierka, vstávaj! Aha, tu máš vodu. Ella, nie, teraz nemôžeš zomrieť! Boli sme tak blízko k tomu, aby sme vyhrali bitku o miesto v tomto vlaku, prosím ťa, priateľka najdrahšia, neumieraj mi, teraz nie!“

Kľakol si vedľa svojej sestry, potriasol ňou a potom jej do úst a vedľa nich vylial polovicu vody z fľaše.

„Hej! Čo to robíš?“

Ella si sadla, vykašliavala z úst vodu a rozčúlene sa utierala rukávom svetra.

Chlapec, ktorý sa podľa všetkého volal Oskar, sa hlasno smial. „No vidíš! Tak predsa si sa prebrala!“

Dievča vstalo, schmatlo bratovu fľašu a zvyšnú vodu mu vylialo na hlavu.

Voda vyšplechla až na mňa a zamokрила mi nohavice. Chlapec ani dievča si to však očividne nevšimli, len sa smiali.

„Zdravíme všetkých!“ zvolal chlapec a rozhodil rukami. „Má tu niekto voľné miesto?“

Nik neodpovedal. Pretože vozeň bol plný a nikto nemal voľné miesto. Teda vlastne okrem mňa.

Rýchlo som sa pozrel na svoj batoh, ale bol hrozitánsky veľký a ťažký. Vôbec sa mi nechcelo kamsi ho presúvať.

„Vezmeme si toto,“ povedal Oskar sestre a ukázal na sedadlo s mojím batohom. „Môžeme sedieť striedavo tu a v uličke.“

„Ale čo s mojím batohom?“ opýtal som sa.

Oskar ho zdvihol a postavil do uličky.

„Ten predsa môže byť tu.“

Prikývol som, lebo som cítil, že nemám inú možnosť. „Jasné, dobre.“

Chlapec sa ani nespýtal, či je to v poriadku, zvalil sa na sedadlo po mojom boku a vedľa neho, na *môj* batoh, sa usadila jeho sestra.

Potom z tašky vybrali papierové vrečko, príšerne ním šuchotali a pustili sa do chrúmania mrkvy, ktorú z neho vytiahli.

„Prosíš si jednu... Tobias?“ opýtal sa ma chlapec s pohľadom upretým na moju menovku.

„Nie, ďakujem,“ odmietol som slušne, hoci voňala dobre.

Znova som sa obrátil k oknu. S nehybným krkom aj hlavou som civel von, akoby ma nič na svete nedokázalo vyrušiť.

Krajina za oknom sa začínala meniť. Viacposchodové obytné domy vystriedali vily a radové domy so záhradami, dláždené ulice sa premenili na úzke štrkové cesty a po každom metri, ktorý sme prešli, pôsobili farby jasnejšie. Vyzeralo to, akoby ich niekto zapol akýmsi tlačidlom. Stromy tu boli zelené, záhony plné živých rastlín a väčšina domov nepoškodená. Kde-tu som zazrel zbombardované budovy, no tu nepokrýval všetko hrozivý sivý prach.

Náhle som vstal a stiahol som okno. Do tváre mi fúkol čerstvý vzduch. Znova som sa oprel o opierku sedadla a zhlboka som dýchal, cítil som, že mi to ide ľahko.

„Ďakujem,“ ozval sa Oskar. „Už mi bolo trochu teplo.“

Obrátil som sa k nemu, na okamih som zabudol, že tu je aj so svojou otravnou sestrou. Ella naďalej sedela na batohu v uličke a práve nafukovala prázdne vrečko od mrkvy.

Potom doň oboma rukami treskla a rozpučila ho.

PRÁSK!

Pri tom zvuku som sa strhol, srdce sa mi prudko rozbúchalo a v krku ma nepríjemne pichlo.

A nezľakol som sa len ja sám.

Jeden malý chlapec sa dokonca rozplakal.

„Ella,“ napomenul ju Oskar, „dávaj pozor! Plašíš ľudí!“

„Och,“ zahabkala a zdalo sa, že sa naozaj hanbí. „Prepáčte.“

Vstala a rýchlo prešla uličkou k malému chlapcovi. „Prosím ťa, prepáč mi to. Aha, bolo to len toto, nič nebezpečné.“

Vzápätí si k nemu čupla, aby mu ukázala prasknuté vrečko.

Oskar sa obrátil ku mne a vystrúhal ospravedlňujúcu grimasu. „Ella si nie vždy všetko dostatočne premyslí.“

Pokrčil som plecami – bolo mi úplne ukradnuté, čo si Ella premyslí alebo nepremyslí. Zroloval som si bundu do gule, oprel som si o ňu hlavu, opäť som zavrel oči a všemožne som sa snažil zaspáť.

Keď som sa zobudil, vysoko na oblohe žiarilo slnko. Vlak práve míňal akési polia a vzápätí vošiel do takého hustého lesa, že nám konáre narážali do okien. Medzi stromami som si všimol jazierko, v tomto teple modré a lákavé, a zazdalo sa mi, že v diaľke vidím, ako lesom beží nejaké zviera. Možno srnka?

Les sa otvoril, vlak sa vynoril na čistine, kde stálo niekoľko domov, a vtom dost prudko zabrzdil na prvej zastávke.

... ako sme stretli poštára a starostu

Čakala tam malá skupinka dospelých. Nedočkavo hľadeli na vlak a na deti, ktoré začali vystupovať, a všetci vyzerali veľmi milo. Tu sa iste musí dobre bývať.

Nebol to však Værland a my sme šli ďalej.

Sprievodca zapískal na píšťalke a naskočil na rozbiehajúci sa vlak.

Ďalšia zastávka bola pri nevelkom zhluku domov uprostred poľa. Viaceré deti vystúpili a vítali ich tu s otvorenými náručami a širokými úsmevmi.

Vozeň sa pomaly vyprázdňoval. Ella a Oskar si už, našťastie, presadli niekam inam. A správali sa už tichšie, rovnako ako ostatné deti. Zdalo sa, že všetci premýšľajú o tom istom ako ja: kedy príde moja stanica, kedy vystúpim a akí ľudia tam na mňa čakajú?

Vlak sa vyštveral na kopec a nám sa naskytol výhľad na všetky strany. Natiahol som krk a vtedy som ďaleko pred nami niečo zbadal. Trblietalo sa to na slnku a bolo to nekonečne modré a nekonečne obrovské: more.

Keď vlak zastal na konečnej, ostalo v ňom už len zopár detí. Vystúpili sme na nástupište z rôznych vagónov, žmúрили sme oči pred slnečným svetlom a ovoniavali sme vzduch. Dokonca aj Oskar s Ellou boli ticho.

Vzduch voňal soľou, morskými riasami a pieskom. Existuje modrá vôňa? Ak áno, určite vonia takto.

„Prepáčte, ale toto nie je Værland,“ ozval sa Oskar nahlas.

A veru mal pravdu. Na tabuli stálo *Gråtangen*.

„A kde sú dospelí?“ spýtala sa Ella. „Tí, u ktorých máme bývať?“

Práve v tej chvíli sa k nám z druhého konca nástupišta blížil muž. Bol veľmi vysoký a chudý a pohyboval sa trhano, akoby sa doňho celý čas opieral vietor. Mal na sebe traky, košelu so záplatami na laktóch a úsmev na jeho tvári sa mi páčil.

„Vitajte, volám sa Peter,“ predstavil sa a rýchlo pokračoval. „Som starostom a poštárom na Værlande a toto leto som tiež zodpovedný za to, aby ste mali kde bývať a aby vám bolo dobre.“

Poštár a starosta v jednej osobe, pomyslel som si, to je zvláštna kombinácia. A zrejme to je aj veľa práce, takže som sa vôbec nečudoval, že hovorí tak rýchlo.

„Môžete všetci podísť sem ku mne?“ požiadal ich Peter a vlastne to ani nebola otázka.

„Tak. Fajn.“ Zaboril oči do drobného notesa. „V mojom zozname stojí dvadsaťdeväť. Malo by tu byť dvadsaťdeväť detí.“

Pozrel na nás a začal počítať. „... dvadsaťsedem, dvadsaťosem, dvadsaťdeväť. Výborne! Teraz si pekne skontrolujte, či máte so sebou všetko, čo je vaše,“ mávol rukou na naše kufre a batohy. „A pôjdeme dolu k moru.“

„K moru?“ spýtal som sa prekvapene.

„Presne tak,“ ubezpečil ma Peter a ukázal na staničnú tabuľu. „Nestráivate predsa celé leto v Grátangene.“

O chvíľku sme sa aj s batožinou ocitli na palube starej hrdzavej lode. Peter zasunul kľúč do motora a pridal plyn, motor si však len hlasno odkašľal a v sprievode niekoľkých hrčivých zvukov zhasol.

„Musím sa jej len trošku krajšie prihovoriť,“ zakričal na nás.

Sklonil sa k motoru a my sme začuli, ako čosi potichu mrmle.

„No tak, Turid. Dnes nerob prieky, nie teraz, keď mám na starosti všetky tieto deti. Pekne ťa prosím, Turid.“

„Turid?“ zašepkala Ella.

„To je loď,“ vysvetľoval Oskar. „Lode mávajú často ženské mená. Nepýtaj sa ma prečo.“

Peter vzal znova do rúk svoj malý notes.

„Tak sa na to pozrime, veď som si to zapísal,“ poznamenal. „Zoznam vecí, ktoré má Turid rada.“

Zjavne si rád robil zoznamy.

„Teraz to skúsím ešte raz,“ oznámil nám Peter a naštartoval.

„To veru počujeme,“ utrúsil Oskar, zatiaľ čo motor sa rozkašľal ešte hlasnejšie.

„Turid toho znesie viac, než by ste na ňu povedali,“ hájil loď Peter. „A to je dobre, pretože dostať sa cez kus otvoreného mora, ktoré leží medzi nami a Værlandom, môže byť poriadna fuška... Tak už poďme, Turid!“

Motor však vydal iba niekoľko pridusených zvukov a stíchol.

„Do treškej pečene!“ zahrešil Peter a obrátil sa k nám. „Do tretice všetko dobré, nehovorí sa to tak náhodou?“

Nik sa neozval. A nikto nič nepovedal, ani kým sa Peter opäť pokúšal naštartovať motor, no ten znova len skapal.

Do tretice všetko dobré zjavne vôbec neplatilo.

Peter silno potiahol za jeden zo svojich trakov a ten s pleskotom strelil späť.

„Treba jej len dopriať čas. Má vlastnú hlavu. Nie je ľahké vyznať sa v ženách.“

Sadol si na bielu debnu na palube a začal si niečo zapisovať do notesa, no vzápätí z nej prudko vyskočil, akoby ho do zadku uštipol krab.

„Celkom som zabudol. Toto tu si musíte navliecť na seba.“

Z debny vytiahol záchranné vesty a porozdával nám ich. Boli staré a zodrané a zapáchali ako hnilé morské riasy a benzín.

„Ako si ich máme dať na seba?“ spýtalo sa jedno malé dievča, natáhujúc dlhé látkové popruhy.

„To teda netuším,“ odvetil Peter. „Nikdy v živote som čosi také nepoužil. Snažím sa moru vyhýbať, pokiaľ je to len možné. Túto loď som si požičal len preto, aby som vás vyzdvihol. V skutočnosti nenávidím more aj všetko, čo z neho pochádza. Aj ryby. Je to najnechutnejšie jedlo, aké poznám.“

„Prečo potom žijete na ostrove?“ opýtal sa Oskar.

Na to však Peter už neodpovedal, pretože sa mu konečne podarilo prebrať motor k životu. Niekoľkokrát si hlasno odkašľal a vychrlil do povetria čierne oblaky výfukových plynov, napokon však začal pravidelne hrkotať.

„Turid!“ skríkol Peter nadšene. „Vedel som, že sa na teba môžem spoľahnúť!“

More bolo tiché a ligotavé. Turid mierila za slnkom, ktoré mi hrialo tvár.

„Vládkyňa vetra je dnes pokojná,“ pochvaľoval si Peter.

„Vládkyňa vetra?“ zopakoval Oskar.

„Vy, mestské deti, ste asi ešte nepočuli o Vládkyni vetra,“ poznamenal Peter, „ale skús hádať, kto má na svedomí vietor aj búrky na mori.“

Stál som pri lodnom zábradlí a na chvíľu som zavrel oči. Vnímal som príjemnú vôňu mora aj to, ako mi slnečné lúče zohrievajú tvár.

Keď som ich znova otvoril, uvidel som ostrov. Úzky modrý tieň na obzore sa neustále zväčšoval.

Čoskoro som zazrel domy, všetky nízke a natreté nabielo, stáli tesne jeden vedľa druhého okolo prístavu. Do mora sa tiahlo obrovské kamenné mólo, ktoré chránilo mestečko pred príbojovými vlnami.

Za prístavom a mestom som zbadal kostol a ešte ďalej za ním tmavozelený les s vysokými stromami, čo sa knísali vo vetre. Medzi lesom a morom sa rozprestierali zelené lúky zakončené plážami, skalnatými výbežkami a bielymi útesmi.

Smerom k moru boli útesy čoraz strmšie. Niektoré z nich mali podivuhodné tvary.

„Aha, tamten vyzerá ako obor,“ povedal Oskar a zastal si vedľa mňa.

„Ako obor?“

„Áno, alebo ako ozrutný troll. Čo nevidíš? Tam má nos, tamto sú oči a nohy natáhuje dolu do mora.“

Pokrútil som hlavou. „Sú to predsa iba skaly.“

Oskar sa na mňa nechápavo zahľadel. „Ty nemáš žiadnu fantáziu?“

Neodpovedal som, ale uvedomil som si, že sa teším na chvíľu, keď vystúpime z tejto lode. Dúfal som, že Oskara aj s jeho hlučnou mladšou sestrou ubytujú na druhej strane ostrova, aby som ich za celé leto ani raz nemusel vidieť.

Na prístavnom móle stála skupina dospelých pripravená privítať nás. Drobný zaokrúhlený páňko s jamkami na líkach. Vysoká žena so šatkou na hlave a dievčatko, ktoré na nás hanblivo pokukovalo spoza maminho chrbta. Starý deduško s plným košíkom jahôd v ruke. Pani, ktorá nám všetkým spolu s dvoma chlapcami dvojčkami nadšene kývala. Prechádzal som pohľadom z jednej usmiatej tváre na druhú. Vy, pomyslel som si, u vás by som mohol bývať, alebo u vás, či u vás dvoch. Nevedel som sa rozhodnúť, akých letných rodičov by som chcel, všetci vyzerali priateľsky. Musel som sa lepšie prizrieť aj deťom z ostrova, väčšina z nich naozaj mala okrúhle líca, práve také, s akými by som sa mal podľa mamy vrátiť domov.

„Mohli by ste všetci prísť ku mne?“ zvolal Peter, keď sme s batohmi v rukách vystúpili z lode. „Dospelí sa môžu postaviť sem a vy, deti, tam, budem vás postupne vyvolávať.“

Znova vytiahol svoj zoznam.

„Začneme od A,“ oznámil Peter. „Anna Andersenová?“

Dievča v mojom veku zdvihlo ruku. „Áno, to som ja.“

„Vitaj, Anna! Pôjdeš k Lundovcom. Zdá sa mi, že pána Lunda som tu videl, nemýlim sa?“

„Áno, samozrejme, som tu,“ ozval sa pán s jamkami na lícach a podišiel dopredu.

„Výborne!“ potešil sa Peter. „Milá Anna, pán Lund je chovateľ oviec a býva s manželkou na malej farme vo východnej časti ostrova. Sú to dobrí ľudia a majú mačiatka, šteniatko, malé jahniatka aj plachetnicu. Som si istý, že ti u nich bude úplne skvele.“

Pán, ktorý sa volal Lund, sa díval na Annu a horlivo prikyvoval. Usmiala sa naňho a zdalo sa, že sa jej ulávil.

Tá má ale šťastie, pomyslel som si, aj ja by som chcel ísť k Lundovcom.

Peter ďalej vyvolával deti a ja som čoskoro nadobudol pocit, že viacerí majú poriadne šťastie, pretože všetci obyvatelia ostrova zjavne mali mačiatka, jahody v záhrade, loď, milú tvár aj otvorenú náruč, v ktorej deti privítali a vyobýjali, hoci ich ešte ani nepoznali.

„Oskar a Ella Clemovci,“ pokračoval Peter.

„Áno, tu sme,“ ozval sa Oskar a podišiel dopredu, držiac Ellu za ruku.

„Tak, kde to máme... Aha, tu. Bunker.“

„Budeme bývať v bunkri?“

„Nie, nie, idete k *Bunkrovi* s veľkým B. A Bunker – to som ja. Peter Bunker.“

„My ideme k vám?“ potešil sa Oskar.

„Presne tak,“ prikývol Peter. „Vidíte tamten domček?“ Ukázal na nevelkú chalútku so šikmou strechou pri kostole. „V kuchyni nájdete chlieb, maslo a marmeládu. Choďte tam a zajedzte si niečo na olovrant, ja prídem, hneď ako vybavím, čo treba.“

Oskar s Ellou sa usmiali, vzali si svoje kufre a vykročili v ústrety marmeláde.

Rozhliadol som sa okolo seba. Zostala tu už len hŕstka detí. Peter vyvolal nejakého Martina, volajakú Ruth a dajakú Sylviu. Všetci spokojne odchádzali so svojimi letnými rodičmi.

„Na zozname nám už zostal iba jeden, a to budeš asi ty, Tobias Whim?“ opýtal sa ma Peter.

„Áno,“ prikývol som.

„Fajn,“ skonštatoval Peter.

A potom zmlkol.

Obzrel som sa okolo seba. Na móle už nebol nikto iný, len Peter a ja. Po mňa neprišiel nikto z dospelých.

